

L'artista pintant.

En Pere Gussinyé i la seva obra

Montserrat VAYREDA i TRULLOL

La pintura d'en Pere Gussinyé i Gironella té totes les qualitats que comporta el paisatge que tan bé ha sabut restar al marge d'un realisme enfarfegador, eliminant tot l'accessori de l'exhuberència vegetal que predomina en les valls clotines. Ha sabut prescindir-ne amb el bon gust propi del que es complau en essencialitzar, gairebé esquematitzar el tema escollit. Així: tantost ens ofrena la delicada suavitat d'unes muntanyes que es perfilen darrera uns prats que insinuen la més flonja blancor, com unes cases que somriuen sense adonar-se'n, com un riu flanquejat d'arbres que sense ésser transcrits fulla per fulla, deixen endevinar tot seguit si són roures o faigs, oms o pollancre. Aquest do de síntesi, de nitidesa formal, de plàstica sensibilitzada gràcies a una paleta en la que els colors són només els d'en Pere Gussinyé, queda reflectit en cada una de les teles que pinta, tan personals i obertes, d'una maduresa i d'una plenitud que les fa inconfusibles. Dibuixa els quadres a mesura que els pinta, n'elimina tot el que considera sobrer o reiteratiu; simplifica sempre. Per això, la seva pintura és tan concisa, tan cenyida, tan estricta en l'atmosfera, en els volums, en la claror que l'embolcalla la de

Una obra de Gussinyé.

Es d'una bonhomia tan natural que no us es-l'hora, l'estació, el moment. Si en Pere Gussinyé fos escriptor, usaria de períodes breus, clars, entenedors, sintetitzadors. Costa més de dir molt en poques paraules, en poques pinzellades, que de dir banalitats servint-se de la verborrea que sol utilitzar l'home cadell, l'innovador, el que necessita cercar l'originalitat perquè en desconeix els límits.

Veure dibuixar, pintar, en Pere Gussinyé, com fa anar el llapis o com distribueix el color a petits cops de pinzell, és assistir a un meravellós procés de creació i adonar-se que la línia tot just insinuada es transforma en l'oval d'un rostre, o que el color incorporat a la tela expressa l'alegria del sol, la tristesa d'una tarda hivernenca. Les taques es fan fluïdes i tàctils sobre els retalls de geografia casolana on van agermanant-se, i així assistim a una classe gratuïta en la que els ulls van fent camí a pleret i la sensibilitat s'afina fins a quedar lligada a la tela que la promou. Es aleshores que constateu que l'obra correspon plenament a la personalitat de l'autor, que la reflecteix i patentitza sen-

se esforç. En aquest cas, les teles d'en Pere Gussinyé sempre tan càlides, us diran que el pintor és un home senzill però autoformat, profund sense caure mai en elucubracions i d'un humanisme nascut del contacte amb la terra que estima, observador eficaç de tot el que enclou un conjunt per expressar-lo amb els mínims detalls. Es per això que no cau mai ni en la fredor conceptual, ni en l'escenografia, tan propícia a mentalitats que no saben superar els defectes d'escola o els excessos d'un academicisme mal paït o plenament superat. Els seus quadres són fruit de la seva responsabilitat d'home que, justament perquè coneix l'ofici, no ensopega mai amb els condicionaments que aquest comporta sinó que són exponent de la idiosincràsia de qui els realitza. Són vitals i joves, clas com la seva bondat d'home que desconeix l'enveja, la vanitat, els partits presos i fins i tot la indiferència pels qui podria considerar com a rivals. Mai no sentireu dels seus llavis un mot depectiu, una paraula equívoca sobre l'obra d'un company si sou vosaltres els qui formuleu un judici advers; sempre el respecte i la consideració d'en Pere

Gussinyé el tempera amb l'equanimitat de qui abans de jutjar, cerca la disculpa que eximeix, el criteri que equilibra la vostra espontaneïtat. tranya gens que sigui impermeable a la suficiència i d'una cordialitat que no té res de fictícia perquè traspuja un afecte que no podria encara que volgués dissimular.

Sempre ens ha agradat pujar de tant en tant al seu taller espaiós i clar, entre rústec i senyorívol, amb un desordre ordenat que el fa simpàtic, amb llibres, mobles antics, escultures, ceràmiques i sobretot teles seves penjades per les parets al costat d'altres de firmes conegudes. Es allà, al peu del cavallet, on acaba el model començat, retoca una tela, inicia un dibuix, sempre disposat a obrir-nos les carpetes on s'arrestellen els que va col·leccionant i que tot i ésser voluminoses cada dia s'aprimen més tan recercades són les seves obres. Actualment, però, el mateix li prenen dels dits els dibuixos, que el guachos, que els pastells, que els olis. Només guarda unes deu o dotze teles de grans dimen-

sions de les que no es vol desfer ja que els diners que en pot treure, per molts que siguin, no li compensarien el goig de poder-les contemplar a lloure, tota vegada que les considera re-cixides i, per tant, n'està content.

Déu faci que per molts anys pugui sortir els matins per agafar un taxi i arribar-se fins als aiguamolls de la Moixina, o a les voreres del Fluvià on els arbres s'emmirallen en l'aigua tan ben captada pels seus pinzells, o fins al parc d'Olot, aquest parc immortalitzat per un seguit de teles que canten el seu nom.

No voldria acabar sense fer una suggerència al Municipi olotí, i és que doni el nom d'en Pere Gussinyé a un carrer de la ciutat —el més jove i el més alegre— a fi que ell pugui passar-hi, el pugui veure i pugui dir-se:

«—El travesso i el contemplo, perquè no he necessitat morir per guanyar-me'l, sinó que la vida me l'ofereix gràcies a una obra estimada i volguda pels meus conciutadans».

Que així sigui.

Pere Gussinyé.